Painos on nyt 7942

This issue of the Toveritar contains no articles such as require an affirmed translation according to Act of Oct. 15th, 1917.

TOVERITAR

Amerikan suomalaisten työläisnaisten äänenkannattaja

Organ of the Finnish Working Women in America

No. 12. TIISTAINA, MAALISK. 19.—TUESDAY, MARCH 19. 1918—Kahdeksas vuosikerta.

Edelleenkin "sos. naisliikkeestä"

Kysymys sos. naisliikkeestä näyttää synnyttävän vilkasta ajatusten vaihtoa meidän toveritarten kesken, mikä on ilahduttava asia, sillä se osottaa, että me naisetkin alamme sosialismia tutkia tälläkin mantereella enemmän tietopuolisesti kuin ennen. Vaikka olemmekin lukeneet silloin tällöin jonkun verran sosialistista kirjallisuutta, niin tuntuu se meistä yleensä vielä olevan hyvin raskasta, sekä vaikeata käsittää ja siksi me pintapuolisesti asioita tarkastellessamme voimme usein johtua harhaankin. Tämä tarkottaa yhtä hyvin kaikkia toisiakin ei vain allekirjottanutta.

Keskustellen, jos millään, päästään asioista selville ja siksi näyttää allekirjottaneen edellinen esitys vieläkin kaipaavan selityksiä. Tämä "väittely" sos. naisliikkeestä alkaa jo tuntua naurettavalta, siksi, että se mikä näissä kyhäyksissämme 'näyttää' mielipiteiden eroavaisuuksilta ei sitä todellisuudessa ole, sillä näennäinen eroavaisuus johtuu suurimmaksi osaksi väärinaisista esityksistä johtuvista väärinkäsityksistä. Tahallisesti väärinymmärtämällä voimme myöskin saivarrella toistemme kirjotuksia aivan loppumattomiin ja turhan tähden täyttää palstamääriä lehdestämme tulematta hullua hurskaammaksi. Kaikki me haparoimme samaa asiaa kuitenkaan tunnustamattatoisillemme, että tavallaan jokainen olemme oikeassa. Me yksinkertaisesti haluamme samaa asiaa jokainen toistaa **omin sanoin**, ja siinä se onkin ainoa todellinen eroavaisuus kyhäyksissämme.

Tämä mielipiteen vaihto alkuaan johtui, ei kuten Sainia Saarinen sanoo, jonkun liikkeen kansainvälisyyskäsitteestä, vaan siitä, että Toverittaren ed. toimittaja sosialistinaisten toimintaa nimittää "sosialistiseksi naisliikkeeksi", ja siihen takertuivat E. M. ja S. S. kiinni haluten lisää selvityksiä. Kun Toverittaren silloinen toimitus ei vaadittua selitystä antanut, niin S. S. kirjotti asiasta artikkelin, joka ei selvitä mitään ja joka kieliopillisesti ja lauserakenteensakin puolesta on niin vaillinainen, ettei sitä jaksa sulattaa. Tässä kirjotuksessaan sanoo S. S. sos. naisliikkeestä pääasiallisesti sen, ettei se ole yhtään mitään. Allekirjottaneen vastaus tähän oli tarkotettu selittämään, että työläisnaisten luokkataistelnita ei ole niinkään väärin nimittää sos. naisliikkeeksi ja siteerauksilla oli tarkotus todentaa, että sitä vilisee sos. kirjallisuudessamme yhtenään, sekä että tämä nimitys ei ole mitään tuulesta temmattua, vaan että sillä on näennäisesti vastaava todellisuudessakin.

Koska Eva R. on ainoa, joka on asiallisesti kajonnut kyhäykseeni, vastaan hänelle ensiksi. Eva R. määrittelee "liike" sanan yhteiskunnallista merkitystä, mutta uskallan omana mielipiteemäni sanoa, etten pidä sitä vallan oikeana. Sanoilla ja sanoilla on erotusta, ja jos niitä oikein/tarkoin aletaan analysoida, niin niistä voi olla useampiakin eriäviä mielipiteitä. Toverittaren numerossa 9 voi jokainen lukea Eva R:n määritelmän, ja siksi en kokonaan halua sitä lainata tähän uudestaan. Pääasiallisesti Eva R:n määritelmä selittää, että "**liike** on yhteiskunnallinen **liike**, ja että sos. puolue on liike". Jos sanotaan, **liike on liike**, niin sillä ei ole mitään todistettu, sillä samalla tavalla voitaisiin sanoa, että cameleontti on camele-

(Jatkoa toisella sivulla)

Meidän marttyyrimme

On puhuttu paljon niistä 100sta i. w. w.-läisestä marttyyristä ja koko Amerikan sosialistipuolue ja muutkin järjestyneet, työläiset — lukuunottamatta joitakin vanhoillisia unionisteja — ovat ryhtyneet heitä avustamaan. Useat suomalaiset sosialistiosastot ja ompelusenrat ovat toimineet heidän hyväkseen ilta-mia sekä muutenkin heidän puolustusrahastoaan kartuttaneet. Se on tietysti oikein, että joukkona aatamme ja tuemme kapitalistisen virkavallan käsiin joutuneita luokkatovereitamme. He ovat joka tapauksessa luokkatovereitamme ja he tarkottavat tavallaan työväen ohjen parannuksia ja valtaan päätsyä, joko he ovat toimineet sosialistien kanssa tai heitä vastaan. Suurin osa tosin näistä lovista on tehnyt enemmän taistelakseen sosialistipuoluetta vastaan kuin kapitalistista riistojärjestelmää vastaan. Suurin osa heikäläisiä kohdistaa kaiken vastustuskykyasä kaikkea sosialistien toimintaa vastaan. Keskivaltioissa esim. jossa osuustoiminta-liike on saanut suuret jonkot työläisiä matkamsa ja josta on jo ollut suurta hyötyä työläisille, ovat tuplajuuliaiset alkaneet oikein järjestelmällisen osuustoiminnallisten yritysten tappamispuuhan, parjaamalla ja mustaamalla liikkeitä ja niiden toimitsijoita ja tämä kaikki vain siitä syystä, että noita liikkeitä sosialistien taholta on järjestetty.

Olisihan sitä yhtä ja toista heidän taholtaan, joka katkeroittaa sosialistien mieltä, eikä suinkaan sekään tee suopealle kannalle, mitä, että Industrialisti aina talvehtii sosialistein parjaosta samalla aikaa kuin pyydetään heiltä ainoellista ja siveellistä tukea vangituille i. w. w.-läisille. Mutta sosialistit eivät ole sellaisia lanatikkoja, jotka tappelisivat omaan luokkansa toisinajatteleviä jäseniä vastaan, vaan he kohdistavat kaiken energiansa kapitalistisen järjestelmän valtiollista ja taloudellista voimaa vastaan. Niinpä ovat suomalaiset sosialistitkin kaikista huolimatta, kuten aina ennenkin, yli maan keränneet rahoja i. w. w.-läisten puolustusrahastoon.

Meidän sosialistienkin marttyyreja virun vankiloissa. Toiset ovat takuulla vapaina ja toisia uhkaavat syytökset ja tuo-

(Jatkoa toisella sivulla)

Työväen kynäilijöistä

Usein näemme puolueleht'en palstoilla kirjotuksia, jotka suuremmassa tai vähemmässä määrässä viittaelevat siihen, että meillä ei ole riittävää määrää sosialistista näytelmäkirjallisuutta, ja että tämän tähden ovat näyttämömme pakotetut esittämään porvarillisen maailmankatsomuksen mukaan kyhättyjä näytelmiä. Onko tämä puutteellisuus johtunut yksinomaan siitä, että työläisten keskeen olisi liian vähän kynäilijöitä. — Tätä selkkaa sietäisi tarkastaa paremmin ja jokaisen kokeneen olisi vaadittava tilaisuus sanoa asia oikeassa valossa. Totta on, että työläisellä on liian vähän mahdollisuutta kehittyäkseen niin eteväksi kirjailijaksi, jonka henkisen työn tuotteet olisivat ensi yrityksessä jo niin loistavat, että niitä ei tarvitsisi korjailla. Joskus kuulee, että jonkun arvostelun kykenevän henkilön olisi korjattava näytelmä. Mutta tuo kykenevä arvostellja ei voi antaa ohjausta, sillä se kuluttaisi hänen aikaansa, jota työläisellä ei riitä omiksi tarpeiksikaan. Tällaisissa tapauksissa tekijää voisi verrata hukkuvaan, joka hädässä tarttuu oljenkorren pelastukseen hukkumasta. Hän ei huomaa sitä, effei se voi häntä pelastaa, vaan että päinvastoin huopi hetkeksi tyhjän toivon, joka kuitenkin päättyy kuolemalla tai lievemmässä tapauksessa epätoivoisella jatkuvalla taistelulla. Hän kääntyy, koska on pakotettu kääntymään, jonkun paikkakunnalaisen puoleen useinkin arvostellen häntä toiseksi kuin mikä hän osottautuu olevansa. Arvostelun sijaan saa hän halpamaista solvausta osakseen vain sen tähden, ettei arvostelijaksi pyydetty laitakaan käsittänyt, mitä merkitsee "arvostella tekelettä" eli toisin sanoen, oli sopimaton tehtävässä. Hän tahtoi riistää tekijältä kaiken toivon parempaan, sillä hän tahtoi olla niin ankara kuin hänen laaja tuttavapiirinsä määrasi. On ikävä havainto, ettei hän arvostellut omilla aivollaan, vaan tuttavapiirinsä aivolla, jotka arvostelivat tekelettä sen mukaan, missä määrin heitä mielytyi tekijän persoona. Siis täydellinen liveltly. Häpeämättä katsoi jokainen yksilö oikeudekseen häiritä tuon uskallaan yrittelijän yksilöllistä rauhaa, sillä heidän tarkotuksenaan oli "lujittaa kirjailijan selkärankaa niin lujaksi kuin mahdollista". Ja useassa heidän menettelytapansa oli omiaan murtamaan ainoaksi sen selkärangan, joka kunnon käsissä olisi todellakin voinut kehittyä lujaksi.

Kun tällaista jatkuu kerta toisensa jälkeen, vuosi vuodelta, niille, jotka eivät ole onnistuneet löytämään osaavan kättä, niin ei ole ihmetteleminen syytä, jos työväen näyttämöillä ei ole riittävästi sellaisia näytelmiä, jotka vastaisivat työväen näyttämön olemassaolon tarkotusta. Kasvattava, puolueton arvostelu on välttämätön. Työläiskynäilijän tekelettä arvostellaan ankarammin kuin niiden, jotka ovat saaneet opetuksen viisailta, eikä hänelle kultenkaan salliteta kehittävää arvostelua, vaikka tiedetään hänen pounistelevan henkisessä työssä raskaan ruumiillisen työn jälkeen, ja tiedetään hänen työskentelevän luokkansa ja perhaatteensa edukst hatkera: elämän kokemukset oppamaan ja siheen synnyttäjänä. Eikö olekin nurinkuristä? — Yllämainittulainen kohtelu työväen kynäilijöitä kohtaan on syynä siihen, että monet hyvät kyvyt hautautuvat iäksi ensi yrityksessä. Harvat ovat ne, jotka kestävät kymmenen, vilsi-

(Jatkoa seitsemännellä sivulla)